

her har faaet en Løsning, som alle kan være tjent med, dels fordi jeg haaber, at man rent administrativt kan gøre noget til, at de værste Ulemper for Arbejdsanvisningskontorerne kan blive afhjulpet. Jeg ser ogsaa, at den højtærede Socialminister har vist sin gode Villie hertil ved at lade Arbejdsanvisningsdirektøren rejse Landet rundt for paa Stedet med de forskellige Arbejdsanvisningskontorers Bestyrere og Bestyrelser at drøfte de Spørgsmaal, som har rejst sig, efter at Loven er gennemført. Men Formen for disse Besøg maa efter det Kendskab, jeg har faaet til Sagen ved at deltage i et Møde for Holbæk og Sorø Amter den 30. Juli i Slagelse, ændres betydeligt. Arbejdsanvisningsdirektøren følte sig paa Forhaand som værende i Fjendskab med saavel Arbejdsgivernes som Arbejdernes Repræsentanter paa dette Møde. Arbejdsanvisningsdirektøren var i den skarpest mulige Modstrid med den Opfattelse af selve Loven, som baade Arbejdere og Arbejdsgivere havde. For Arbejdsdirektøren gik alt ud paa at udvide Lovens Rammer, at drage det ene Forhold efter det andet ind under Arbejdsanvisningskontoret, og det er jo netop det, man saa ofte bebrejder Embedsmændene og for Resten ogsaa Ministrene, at de ikke kan faa draget nok ind under deres Environ. Men hos Repræsentanterne for Bestyrelsen af Arbejdsanvisningskontorerne var der en enstemmig Fordømmelse af det uhyre statistiske Materiale, der Gang paa Gang dynges over Arbejdsanvisningskontorerne, ligesom der fra disse Bestyrelser lød en enstemmig Opfordring til Arbejdsanvisningsdirektøren om, at Arbejdsanvisningskontorerne maatte indskrænke sig til en ligelig Arbejdsanvisning — naturligvis uden Vederlag — af Arbejde af enhver Art. Det var den reelle Mission, der blev givet Arbejdsanvisningskontorerne af Loven, da den blev forelagt i 1913, alt det andet er Paafund, som senere er kommet til, og som kun generer selve Arbejdet. Jeg skal yderligere oplyse, at i dette Møde mellem Arbejdsanvisningsdirektøren og de forskellige Repræsentanter for Arbejdsanvisningskontorerne kom selvfølgelig ogsaa det Kortsystem, som er blevet tilvejebragt gennem denne nye Lov, paa Tale, og Direktøren oplyste, at overfor den gamle Lov havde han vist sig særlig gentil og havde berøvet Statskassen mange, mange Tusinde Kroner ved at se igennem Fingre med, at Kortsystemet ikke blev nøje overholdt, men han erklærede, at under den nugældende Lov vilde han gaa frem efter Lovens Bogstav. Jeg tror, at hele dette Forhold er blevet løst paa en ret uheldig Maade, men det er vedtaget en-

stemmigt af alle Partier, og derfor bøjer vi os. Jeg maa da henvende mig til Administrationen, og overfor den vil jeg udtale, at naar man saa igennem Fingre med Overholdelsen af den slette Ordning med Arbejdsløshedskort i den forrige Lov, saa bør man ogsaa overfor den nugældende Lov handle med Moderation og handle varsomt med Hensyn til de Bødebestemmelser, som findes i denne Lov. Et andet Punkt, paa hvilket disse Møder mellem Arbejdsanvisningsdirektøren og os andre fik en krank Skæbne, var angaaende det, som vedrører de Nødhjælpsarbejder, der er omtalt i Loven. Der henvistes fra Arbejdsanvisningsdirektørens Side stadig til, hvor udmærket praktiske disse Nødhjælpsarbejder var, og naar han skulde finde noget at sammenligne med, henviste han bestandigt til Sverige uden paa nogen Maade at oplyse, hvilken kolossal Forskel der er mellem Nødhjælpsarbejderne i Sverige og Nødhjælpsarbejderne herhjemme. Jeg mener gennem denne min Omtale af Mødet mellem Arbejdsanvisningsdirektøren og Arbejdsanvisningskontorerne Repræsentanter at have skildret det Indtryk, som de fleste af Mødets Deltagere har faaet, overalt mødte man en vis Kritik af Arbejdsanvisningsdirektørens Opfattelse. For ogsaa at give Plads for en anden Opfattelse end den, jeg her har givet Udtryk for, skal jeg nævne, at en navngiven Mødedeltager opgør Resultatet af dette Møde i „Sorø Amtstidende“ paa omtrent følgende Maade: Udover en livlig Brug af udannede Superlativer har dette Møde ikke frembudt noget af særlig Interesse.

Overfor den højtærede Regering skal jeg tillade mig at gentage det af det ærede Medlem Hr. N. Neergaard stillede Spørgsmaal, hvad Regeringens Mening er med at opføre det Konjunkturtillæg, som er opført paa Finansloven, med den ringeste Sats, hvormed overhovedet noget Konjunkturtillæg er opført.

I to paa hinanden følgende Rigsdags-samlinger har jeg haft den Ære at indbringe et Forslag om at faa Pensionisternes Forhold undersøgt. Jeg skal om mit Partis Stilling til hele Pensionistspørgsmaalet udtale, at vi har jo sammen med de øvrige Partier været med til at give en virkelig god og forsvarlig Pensionslov, som er blevet anerkendt af de Tjenestemænd, specielt dem efter 1919, som er kommet ind under den; fra vort Partis Side mener vi ogsaa, at Pensionisterne mellem 1909 og 1919 er blevet forsvarligt og godt behandlet i den Pensionslov, vi har, men for Pensionisterne før 1909 er der visse Forhold, som bør reguleres, og vi hilser derfor med Glæde, at